

عنوان مقاله:

خوانشی تحلیلی بر اثر بخشی معرفت در پیوند «وحی» و «عصمت انبیاء» در نگاه صدرالمتهالین

محل انتشار:

پژوهشنامه کلام، دوره 9، شماره 16 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

عابدین درویش پور - استادیار گروه فلسفه و کلام دانشگاه لرستان

خلاصه مقاله:

یکی از مبانی مهم اعتقادی مشترک مسلمانان عصمت پیامبر است که در خصوص چگونگی و محدوده زمانی آن نظرات مختلفی مطرح شده است. ملاصدرا در تبیین عصمت، نگاه جامعی دارد که به رغم اختلافات ظاهری در بیانات گوناگون وی می‌توان همه عبارات وی را به اثربخشی معرفت در ماهیت عصمت ارجاع داد. وی، «وحی» و «عصمت» را هم پیوند دانسته که در فرایند تبیین و اثربخشی معرفت امکان پذیر است. پدیده وحی بالاترین مرتبه کشف معنوی است و این مرتبه پیامبر را از هرگونه خطا مصون می‌سازد. وی همچنین زمینه عصمت نبی در دریافت و ابلاغ وحی را با تبیین ویژگی‌های وجودی انسان کامل پاسخ می‌دهد. بر این اساس، فرشتگان الهی به لحاظ مرتبه وجودی پایین‌تر از انسان کامل قرار دارند. درباره محدوده زمانی عصمت، معتقد به عصمت انبیا قبل و بعد از نبوت است، اگرچه این امکان وجود دارد که نفس نبی در کودکی به درجه نبوت نرسیده باشد اما «روح القدس» که به مرتبه ای از نفس نبی تعلق دارد، در دوران کودکی نیز وی را از انجام گناه باز می‌دارد. این جستار به تحلیل اثربخشی معرفت در پیوند وحی و عصمت در نگاه ملاصدرا پرداخته است.

کلمات کلیدی:

عصمت، وحی، معرفت، ملاصدرا، روح القدس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1581399>

